

Wyrok z dnia 6 czerwca 2002 r.

III RN 89/01

Zgłaszającym towar do odprawy celnej i odpowiedzialnym z tytułu długu celnego w przywozie jest podmiot reprezentowany przez agencję celną będącą przedstawicielem bezpośrednim importera. W takim przypadku nie ma zastosowania art. 258 § 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. Kodeks celny (Dz.U. Nr 23, poz. 117 ze zm.).

Przewodniczący SSN Jerzy Kwaśniewski, Sędziowie SN: Józef Iwulski, Andrzej Wróbel (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 czerwca 2002 r. sprawy ze skargi Andrzeja M. prowadzącego Firmę Usługowo-Handlową „P.” w G. na decyzję Prezesa Głównego Urzędu Cei w W. z dnia 26 stycznia 2000 r. [...] w przedmiocie wymiaru cła, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od wyroku Naczelnego Sadu Administracyjnego w Warszawie-Ośrodka Zamiejscowego w Poznaniu z dnia 10 sierpnia 2000 r. [...]

u c h y l i ł zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

U z a s a d n i e

Dyrektor Urzędu Celnego w R. w dniu 28 września 1999 r. wydał na podstawie art. 65 § 6 Kodeksu celnego nakaz płatniczy długu celnego wzywający firmę Handlowo-Usługową „P.” w G. do zapłaty kwoty 40.404,10 zł z tytułu długu celnego oraz kwoty 12.122,60 zł z tytułu odsetek.

W odwołaniu od tego nakazu strona zarzuciła sprzeczność istotnych ustaleń z zebranych w sprawie materiałem dowodowym, naruszenie przepisów art. 121 § 1, 122 i 125 Ordynacji podatkowej, naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 258 Kodeksu celnego, niezastosowanie art. 231 § 1 pkt 1 i 242 Kodeksu celnego oraz niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych mających istotne

znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Strona odwołująca się podniosła w szczególności, że zgłoszenia celnego sprowadzonego z zagranicy paliwa dokonała, na podstawie pełnomocnictwa do przedstawicielstwa bezpośredniego, Agencji Celnej „O.”, na rachunek której przekazano środki finansowe tytułem przedpłaty na należności celne i podatkowe wynikające z odpraw tych towarów. Agencja nie uiszczała jednak należności celnych i podatkowych, o czym Urząd Celny poinformował „P.” po kilku miesiącach. Naruszono przy tym art. 231 § 1 pkt 1, art. 242 § 1 i art. 258 § 1 Kodeksu celnego i nie dochodząco od Agencji Celnej bezzwłocznego zaspokojenia długu celnego ze złożonego zabezpieczenia. Opieszałość organu celnego przejawiała się też w zwłoce w udzieleniu „P.” odpowiedzi na jego pismo z 25 marca 1999 r. Nadto odwołujący się stwierdził, że stroną postępowania powinna być „O.” Agencja Celna, a nie „P.”. Dług celny powstał bowiem z wyłącznej winy tej Agencji, która nie dopełniła obowiązku wynikającego z art. 258 § 1 Kodeksu celnego.

Prezes Głównego Urzędu Cei decyzją z dnia 26 stycznia 2000 r. uchylił zaskarżoną decyzję - nakaz zapłaty - w części dotyczącej wezwania do zapłaty odsetek za zwłokę od nieuiszczonych kwot długu celnego oraz podatku i w tej części umorzył postępowanie wobec firmy „P.”; w pozostałej części zaskarżoną decyzję - nakaz zapłaty - utrzymał w mocy.

W ocenie Prezesa Głównego Urzędu Cei, wobec niedopełnienia przez Agencję Celną „O.” zleconych jej przez stronę czynności dotyczących uiszczenia należności celnych oraz innych opłat, co miało zasadniczy wpływ na powstanie obowiązku zapłaty odsetek za zwłokę od kwot długu celnego i obliczonych podatków, brak jest podstaw prawnych do obciążenia firmy „P.” tymi odsetkami. Mogą one być dochodzone jedynie od Agencji Celnej „O.”, która posiadała też środki przekazane przez „P.” na pokrycie tych należności.

W pozostałym zakresie organ celny drugiej instancji uznał nakaz zapłaty za uzasadniony. Urząd Celny w R. zwrócił się bowiem do Towarzystwa Ubezpieczeń i Reasekuracji „G.” S.A., w którym ubezpieczona była Agencja, z wezwaniem do zapłaty należności celnych i podatkowych wraz z odsetkami. Towarzystwo „G.” nie kwestionowało obowiązku zapłaty, jednakże jej nie dokonało. W tym stanie rzeczy uzasadnione było wystawienie nakazu płatniczego na firmę „P.”. Organ celny miał prawo i obowiązek dochodzenia długu celnego od dłużnika. Dług celny, w myśl art. 3 § 1 pkt 2 Kodeksu celnego, powstał z mocy prawa, z dniem przyjęcia zgłoszenia celnego (art. 209 Kodeksu celnego). Zgłaszającym jest zaś osoba, która dokonuje zgło-

szenia celnego we własnym imieniu i na swoją rzecz, we własnym imieniu i na cudzą rzecz albo osoba, w której imieniu dokonuje się zgłoszenia celnego. Stanowi o tym art. 3 pkt 23 Kodeksu celnego. W niniejszej sprawie agencja celna występowała jako przedstawiciel bezpośredni w rozumieniu art. 253 § 1 pkt 1 Kodeksu celnego, a więc dokonywała czynności w imieniu i na rzecz osoby biorącej udział w obrocie towarowym z zagranicą. W tym stanie rzeczy zgłaszającym była firma „P.”, wobec czego, zgodnie z art. 65 § 6 Kodeksu celnego, organ celny zasadnie wystawił nakaz zapłaty.

Decyzję tę Andrzej M. - właściciel firmy „P.”- zaskarżył do Naczelnego Sądu Administracyjnego wnosząc o jej uchylenie w części utrzymującej w mocy nakaz zapłaty. Zaskarżonej decyzji skarżący zarzucił w szczególności naruszenie prawa materialnego, tj. art. 258 § 1 Kodeksu celnego, niezastosowanie środków prawnych przewidzianych w art. 231 § 1 pkt 1 i art. 242 Kodeksu celnego, naruszenie art. 121 § 1, 122 i 125 Ordynacji podatkowej i niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych.

Organ odwoławczy w odpowiedzi na skargę, wnosząc o jej oddalenie, podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko.

Naczelnny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejscowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2000 r. [...] uchylił zaskarżoną decyzję i poprzedzającą ją decyzję dyrektora Urzędu Celnego w R. z dnia 28 września 1999 r. W ocenie Sądu skarga zasługuje na uwzględnienie. Jak wynika z JDA SAD [...] firma „P.” była odbiorcą sprowadzonego w dniu 29 października 1998 r. oraz 2 grudnia 1998 r. oleju opałowego. Towar ten każdorazowo zgłaszała do odprawy celnej jako importer firma „O.” Agencja Celna. Agencja ta w rubrykach 9 JDA SAD figuruje jako podmiot odpowiedzialny za sprawy finansowe. Na podstawie umowy zlecenia dla agencji celnej zobowiązała się ona do dokonywania na rzecz „P.” odpraw celnych w procedurze dopuszczania do obrotu i do uregulowania należności celnych od sprowadzonego towaru, po uprzednim wpłaceniu stosownych kwot. Na poczet należności celnych i podatkowych do dnia 26 października 1998 r. „P.” przekazał tej Agencji 40.000 zł. Sąd uznał, że - uwzględniając treść przepisu art. 253 § 1 pkt 1 i § 2 pkt 1 Kodeksu celnego - „O.” Agencja Celna była przedstawicielem bezpośrednim firmy „P.”, a ponadto obowiązana była zgodnie z umową i art. 256 § 1 Kodeksu celnego jako agencja celna, do dokonywania przed organami celnymi wszelkich czynności przewidzianych przepisami prawa celnego. Agencja Celna „O.” działała na podstawie koncesji na prowadzenie agencji celnej. Kodeks celny w Dziale II zawiera regulację prawną doty-

czącą działania agencji celnych, przyznając im szczególne uprawnienia i nakładając obowiązki w postępowaniu celnym. Ustawodawca, dopuszczając istnienie agencji celnych, miał także na względzie interes podmiotów gospodarczych dokonujących obrotu z zagranicą, co wynika między innymi z przepisu art. 253 Kodeksu celnego. W ocenie Sądu, działanie agencji celnych w określonym w Kodeksie celnym zakresie zastępuje działanie bezpośrednio wspomnianych podmiotów gospodarczych w toku odprawy celnej. Z mocy przepisu art. 258 § 1 Kodeksu celnego, agencja celna (osoba posiadająca koncesję na prowadzenie agencji celnej) ponosi pełną odpowiedzialność majątkową wobec organów celnych za pokrycie kwot długów celnych lub innych opłat, jakie powstały na skutek nieprawidłowego lub nieterminowego dokonania albo niewykonania czynności, do których została upoważniona. W celu zapewnienia realizacji tej odpowiedzialności osoby posiadającej koncesję na prowadzenie agencji celnej, ustawodawca przewidział w art. 258 § 3 Kodeksu celnego wymóg złożenia przez nią kaucji gwarancyjnej na zabezpieczenie roszczeń organów celnych, o których mowa w § 1.

Sąd uznał, że skoro Agencja Celna „O.” zgodnie z pełnomocnictwem udzielonym jej w umowie przez firmę „P.” oraz w myśl art. 256 § 1 pkt 2 i 3 Kodeksu celnego dokonała zgłoszenia sprowadzonego towaru i powinna uiścić od niego należności celne przywozowe oraz inne opłaty, a obowiązku tego nie wykonała w części dotyczącej uregulowania przekazanych jej przez stronę skarżącą należności, to organy celne powinny zastosować przepis art. 258 § 1 Kodeksu celnego. „Pełną odpowiedzialność majątkową” za pokrycie długu celnego związanego ze sprowadzeniem przez „P.” oleju opałowego powinna ponieść wspomniana Agencja Celna „O.”. Według Sądu nie ulega bowiem wątpliwości, że Agencja „O.” nie wywiązała się z czynności, do których została powołana, między innymi z tej, o której mowa w art. 256 § 1 pkt 3 Kodeksu celnego, co skutkuje zastosowanie szczególnej regulacji prawnej, stanowiącej wyjątek od reguły odpowiedzialności dłużnika za dług celny, przewidzianej w art. 258 § 1 Kodeksu celnego. W rozpatrywanej sprawie organy celne pominęły regulację szczególną (art. 258 § 1), odnosząc niewykonanie przez Agencję „O.” obowiązku uiszczenia należności celnych i podatkowych do kwestii zwolnienia strony skarżącej z obowiązku zapłaty odsetek, co przemawia za brakiem konsekwencji organów celnych w zakresie stosowania tego przepisu.

Sąd podkreślił ponadto, że z punktu widzenia strony nie jest istotną kwestia uregulowania przez organy celne sprawy zabezpieczenia w celu gwarancji pokrycia

przez Agencję Celną „O.” kwot długu celnego (art. 258 § 3 Kodeksu celnego) i wybór (art. 199 § 1 pkt 1 i 2 Kodeksu celnego) zamiast depozytu w gotówce gwarancji udzielonej przez powiązane personalnie z właścicielem tej agencji Towarzystwo Ubezpieczeń i Reasekuracji „G.”, co spowodowało trudności w uzyskaniu zapłaty wspomnianego długu od zobowiązanego podmiotu.

Minister Sprawiedliwości w rewizji nadzwyczajnej od powyższego wyroku zarzucił rażące naruszenie art. 22 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz.U. Nr 74, poz. 368 ze zm.) w związku z art. 209 § 1 pkt 1 i § 2 i art. 258 § 1 ustawy z dnia 9 stycznia 1997 r. Kodeks celny (Dz.U. Nr 23, poz. 117 ze zm.) i na podstawie art. 57 ust. 2 ustawy o Naczelnym Sądzie Administracyjnym wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie skargi.

W ocenie Ministra Sprawiedliwości wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego zapadł z rażącym naruszeniem wskazanych przepisów prawa. W myśl art. 3 pkt 23 Kodeksu celnego, zgłaszającym jest osoba, która dokonuje zgłoszenia celnego we własnym imieniu i na swoją rzecz, we własnym imieniu i na cudzą rzecz albo osoba, w której imieniu dokonuje się zgłoszenia celnego. Przyjęcie zgłoszenia celnego powoduje z mocy prawa objęcie towaru procedurą celną oraz określenie kwoty wynikającej z długu celnego, chyba że w sprawie zostanie wydana decyzja rozstrzygająca inaczej o przeznaczeniu celnym towaru lub o kwocie wynikającej z długu celnego (art. 65 § 3 Kodeksu celnego). Dług celny powstaje z chwilą przyjęcia zgłoszenia celnego, a dłużnikiem jest zgłaszający (art. 209 § 2 i 3 Kodeksu celnego). Organ celny wydaje nakaz zapłaty długu celnego, który nie został uiszczony w całości lub w części, po przyjęciu zgłoszenia celnego. Nakaz zapłaty stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego w rozumieniu przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 65 § 6 Kodeksu celnego). Czynności przewidziane w przepisach prawa celnego może wykonywać agencja celna, działająca na podstawie koncesji wydanej przez Prezesa Głównego Urzędu Ceł. Przepisy Kodeksu celnego (art. 253 § 1) przewidują też możliwość ustanowienia dwojakiego rodzaju przedstawicielstwa w sprawach celnych, tj. przedstawicielstwa pośredniego i bezpośredniego.

W ocenie Ministra Sprawiedliwości, przedstawicielstwo bezpośrednie polega na tym, że przedstawiciel działa w imieniu i na rzecz innej osoby. W przypadku przedstawiciela pośredniego, przedstawiciel działa we własnym imieniu, lecz na rzecz innej osoby. Zakres odpowiedzialności przedstawiciela pośredniego jest szerszy, gdyż działa on wprawdzie na rzecz mocodawcy, ale we własnym imieniu. W

konsekwencji przedstawiciel pośredni jest jednocześnie zgłaszającym towar. Tym samym racjonalne jest, że w wypadku przedstawicielstwa pośredniego, o którym mowa w art. 253 § 1 pkt 2, dłużnikiem jest również osoba, na rzecz której składane jest zgłoszenie celne (art. 209 § 3 Kodeksu celnego). Nie ma natomiast potrzeby takiej regulacji w odniesieniu od przedstawiciela bezpośredniego, ponieważ działa on zarówno w imieniu, jak i na rzecz osoby reprezentowanej. Z kolei brak takiego uregulowania w stosunku do przedstawicielstwa pośredniego mógłby spowodować, że powstanie długu celnego nie obciążałoby osoby, na rzecz której składane jest zgłoszenie celne. W przypadku agencji celnych, przepisy ustawy dopuszczają obie formy przedstawicielstwa, przy czym agencje celne mają „wyłącznieść”, gdy chodzi o występowanie w charakterze przedstawiciela pośredniego.

Mając na uwadze treść art. 253 § 1 pkt 1 Kodeksu celnego, Minister Sprawiedliwości przyjął, że agencja celna jako przedstawiciel bezpośredni, a z taką sytuacją mamy do czynienia w sprawie, działa w imieniu i na rzecz osoby swojego mocodawcy. W takim przypadku, zgłaszającym, a zarazem dłużnikiem jest osoba, która upoważniła agencję do wykonywania określonych czynności związanych z obrotem towarowym z zagranicą. Agencja celna występująca jako przedstawiciel bezpośredni, zawsze dokonuje czynności w imieniu i na rzecz osoby reprezentowanej (art. 253 § 1 pkt 1 Kodeksu celnego) i tym samym nie jest zgłaszającym, ani w konsekwencji dłużnikiem. Czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego (art. 254 § 1 Kodeksu celnego). Reprezentowanie przez agencję celną osoby dokonującej obrotu towarowego z zagranicą wiąże się z odpowiedzialnością za należności celne ciężące na sprowadzanych towarach. Zgodnie z art. 242 § 1 Kodeksu celnego w sytuacji, gdy zgłoszenia towaru dokonuje agencja celna i składa zabezpieczenie na pokrycie kwoty wynikającej z długu celnego, w razie nie uiszczenia tej kwoty, organ celny bez konieczności wszczęcia postępowania egzekucyjnego, pokrywa ją w pierwszej kolejności ze złożonego zabezpieczenia. Jeżeli natomiast okaże się, że wyegzekwowanie kwoty należności celnych z zabezpieczenia złożonego przez agencję celną jest niemożliwe, organ celny dochodzi tej kwoty bezpośrednio od dłużnika, tj. osoby w imieniu i na rzecz której działa agencja celna. Minister Sprawiedliwości uważa zatem, że nie można uznać za zasadne stanowiska, iż w przypadku nieuiszczenia należności celnych (bez względu na przyczynę), cała odpowiedzialność spoczywa na agencji celnej - zaś dłużnik, tj. osoba, w imieniu której działa agencja, zostanie zwol-

niony z tej odpowiedzialności. W ten sposób mogłoby dojść do sytuacji, że nikt nie uiściłby należności celnych.

W niniejszej sprawie, jako podstawę odpowiedzialności agencji celnej Sąd wskazał art. 258 § 1 Kodeksu celnego. Zgodnie z tym przepisem, osoba posiadająca koncesję na prowadzenie agencji celnej, ponosi pełną odpowiedzialność majątkową wobec organów celnych, za pokrycie długów celnych lub innych opłat, jakie powstały na skutek nieprawidłowego lub nieterminowego dokonania albo niewykonania czynności, do których została upoważniona agencja celna. Jeżeli Agencja Celna „O.” - w ocenie NSA - będąc zobowiązaną na podstawie udzielonego jej pełnomocnictwa, do uiszczenia należności celnych przywozowych, obowiązku tego nie wykonała, to powinna ponosić na podstawie art. 258 § 1 pełną odpowiedzialność majątkową. Tym samym, według Ministra Sprawiedliwości, należy przyjąć, że Sąd powstanie obowiązku uiszczenia należności celnych wiąże z niewykonaniem obowiązków przez agencję celną. W ocenie Ministra Sprawiedliwości pogląd ten nie jest trafny. Przepisy Kodeksu celnego wiążą powstanie długu celnego z przyjęciem przez organ celny zgłoszenia celnego. Stosownie do wskazanego już art. 65 § 3 Kodeksu celnego, przyjęcie zgłoszenia celnego powoduje z mocy prawa objęcie towaru procedurą celną oraz określenie kwoty wynikającej z długu celnego. Odnosząc to stwierdzenie do niniejszej sprawy Minister Sprawiedliwości przyjął, że dług celny powstał z mocy prawa, w chwili przyjęcia przez dyrektora Urzędu Celnego w R. zgłoszeń celnych przedstawionych przez Agencję Celną „O.” dokonującą czynności na podstawie upoważnienia do działania w formie przedstawicielstwa bezpośredniego, udzielonego jej przez odbiorcę towaru, tj. Firmę „P.”. Powstanie długu celnego nie nastąpiło więc wskutek nieprawidłowego lub nieterminowego dokonania bądź niewykonania przez Agencję Celną „O.” czynności, do których została upoważniona. Tym samym chybiony jest zarzut, że organy celne pominęły regulację zawartą w art. 258 § 1 Kodeksu celnego. Powołany przepis nie ma zastosowania, gdy chodzi o ustalenie osoby zobowiązanej do uiszczenia należności celnych.

W ocenie Ministra Sprawiedliwości, fakt niewywiązania się agencji celnej występującej w charakterze przedstawiciela bezpośredniego z obowiązków określonych w umowie zlecenia i upoważnienia, nie może stanowić podstawy do zwolnienia dłużnika - którym w sprawie jest F.P.U. „P.” - z obowiązku zapłaty należności celnych. Firmę „P.” i Agencję Celną „O.” łączy umowa cywilna. W przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania przez agencję czynności, do której została upoważniona,

drugiej stronie umowy przysługuje prawo wystąpienia z roszczeniem do sądu powszechnego. Przewiduje to § 12 umowy z agencją celną. Na drodze tego postępowania dłużnik, o którym mowa w art. 209 § 3 Kodeksu celnego, będzie mógł dochodzić zwrotu zapłaconych organom celnym należności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna ma usprawiedliwione podstawy. Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy są niesporne: agencja celna, zobowiązana na podstawie umowy zlecenia zawartej z importerem towaru do dokonywania jako jego przedstawiciel bezpośredni odpraw celnych i uiszczania należności celnych, dokonała zgłoszenia sprowadzonego towaru, jednakże nie uiściła należności celnych przywozowych i innych opłat.

W rozpoznawanej sprawie sporna jest kwestia powstania długu celnego. Naczelny Sąd Administracyjny, wskazując jako podstawę odpowiedzialności agencji celnej przepis art. 258 § 1 Kodeksu celnego, przyjął, że w przedstawionym wyżej stanie faktycznym, dług celny powstał z chwilą niewykonania czynności, do których została upoważniona (zobowiązana) agencja celna, a mianowicie z chwilą nieuiszczenia opłat i należności celnych. Pogląd ten rażąco narusza przepis art. 209 § 1 pkt 1 i § 2 Kodeksu celnego, który jednoznacznie określa przypadek i chwilę powstania długu celnego. Zgodnie z tym przepisem dług celny w przywozie powstaje w wypadku dopuszczenia do obrotu towaru podlegającego należnościom celnym przywozowym, zaś chwilą powstania długu celnego jest chwila przyjęcia zgłoszenia celnego. Stosownie zaś do treści przepisu art. 65 § 3 Kodeksu celnego, przyjęcie zgłoszenia celnego powoduje z mocy prawa objęcie towaru procedurą celną oraz określenie kwoty wynikającej z długu celnego. Z powyższych przepisów wynika jednoznacznie, że powstanie długu celnego należy wiązać z przyjęciem przez organ celny zgłoszenia celnego dokonanego przez agencję celną działającą jako przedstawiciel bezpośredni, nie zaś z chwilą niewykonania przez tę agencję obowiązku uiszczenia należności celnych. W związku z tym trafny jest pogląd Ministra Sprawiedliwości, że w rozpoznawanej sprawie dług celny powstał z mocy prawa z chwilą przyjęcia zgłoszenia celnego dokonanego przez agencję celną. Pogląd ten wspiera dodatkowo treść przepisu art. 3 § 1 pkt 1 Kodeksu celnego, który definiuje dług celny jako powstałe z mocy prawa zobowiązanie do uiszczenia należności celnych przywozowych

(dług celny w przywozie) lub należności wywozowych (dług celny w wywozie) odnoszące się do towarów.

Dalszą kwestią sporną jest zagadnienie, czy odpowiedzialność za powstały dług celny ponosi agencja celna, która dokonała zgłoszenia celnego, czy odpowiedzialność ta ciąży na importerze, w którego imieniu i na rzecz którego działała agencja celna. W rozpoznawanej sprawie jest niesporne, że agencja celna dokonując zgłoszenia celnego działała jako przedstawiciel bezpośredni w rozumieniu art. 253 § 1 pkt 1 Kodeksu celnego. Zgodnie z istotą przedstawicielstwa bezpośredniego agencja celna działała w imieniu i na rzecz osoby reprezentowanej, a tym samym czynność zgłoszenia dokonana w granicach umocowania (umowa zlecenia) pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego. W rozpoznawanej sprawie oznacza to, że zgłaszającym (w znaczeniu prawnym) i zarazem dłużnikiem (art. 209 § 3 zdanie pierwsze Kodeksu celnego) nie jest agencja celna, lecz podmiot przez nią reprezentowany.

Z powyższego stanu prawnego wynika jednoznacznie, że w sprawie nie ma zastosowania przepis art. 258 § 1 Kodeksu celnego, ponieważ dług celny powstał z mocy prawa w chwili przyjęcia zgłoszenia celnego, które faktycznie zostało dokonane przez agencję celną, jednakże ze skutkiem bezpośrednio dla reprezentowanego, zaś agencja celna w sensie ścisłym nie ponosi odpowiedzialności za powstanie tego długu, lecz jedynie za jego nieuiszczenie w terminie.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

=====